

ת"פ 72048/10/18 - מדינת ישראל נגד תמיר מנסור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 72048-10-18 מדינת ישראל נ' מנסור
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבר סיימונס

המאשימה

נגד

תמיר מנסור

ע"י ב"כ עו"ד רוני הרניק

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם.

רקע ועובדות כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ותקיפה הגורמת חבלה - לפי סעיף 380 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, אסף מלאך (להלן: "המתלונן") עבד במועד הרלוונטי כסגן מנהל סניף בנק בו הנאשם היה לקוח. בסמוך למועד האירוע, לאחר שהנאשם לא עמד בהתחייבויותיו, נשלח אליו מכתב התרעה רביעי על ידי הבנק, וכן בקשתו להגדלת מסגרת החשבון בבנק סורבה.

בתאריך 31.08.2018 בשעה 14:30 לערך, סיים המתלונן את עבודתו בבנק, ניגש אל רכבו וביקש לסגור את דלת הרכב. לפתע הגיח הנאשם, אחז בדלת ומנע את סגירתה תוך שהמתלונן ניסה להדפו. הנאשם אמר למתלונן: "עוד פעם אתה תעשה לי בעיות בחשבון, אני יודע שאתה גר בכפר יונה, אני אזיין אותך את אשתך ואת הילדים שלך, אני ישבתי בכלא אני לא מפחד יש לי חיילים" ואז הכה במכת אגרוף בפניו של המתלונן. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות של נפיחות באפו, המטומה מתחת לעינו וכאבים במרפקו.

2. ב"כ הנאשם אישר את הרקע לאירוע שפורט בעובדות כתב האישום, אך לגבי האירוע טען שהנאשם היה מחוץ לרכב המתלונן וכן כי ניהל איתו שיח מחוץ לרכב. עוד טען, כי כשהמתלונן נכנס לרכב הוא דחף את הנאשם, ואילו

הנאשם לא היכה בו במכת אגרוף ולא איים עליו. לפיכך, נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלונן, השוטר ג'ים נמר - אשר ערך דו"ח ביקור בזירה, השוטר ואסים פארס - אשר חקר את הנאשם וערך מזכר, השוטר שי אריה - אשר ציין חבלה בה הבחין בעת שגבה את הודעת המתלונן ואף צילם אותו, וד"ר אייל אבירן שערך תעודה רפואית לגבי המתלונן. בנוסף, הוגשו המסמכים הבאים: צילום המתלונן לאחר האירוע, תעודה רפואית, הודעת הנאשם במשטרה, דו"ח עימות בין הצדדים ודו"ח ביקור חוקר בזירה.

במהלך פרשת ההגנה, העידו הנאשם וכן שחר ברקת אשר העיד לגבי הימצאות מצלמת אבטחה באזור האירוע. בנוסף, הוגשו צילומי זירת האירוע מהם ניתן ללמוד על קיום מצלמת אבטחה, ואישור כתוב של העד שחר ברקת כי מצלמת האבטחה נמצאת במקום משנת 2017.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טענה כי המתלונן העיד באופן קוהרנטי, מסר הסברים להתרחשות וגרסתו לגבי האירוע היתה אמינה. ביחס לאי דיוקים שעלו בעדות המתלונן, טענה כי מדובר בהשפעת חלוף הזמן ואין הדבר יורד לשורשו של עניין. ב"כ המאשימה פירטה ראיות נוספות המחזקות לטענתה את גרסת המתלונן, בדמות חבלה בה הבחין חוקר משטרה מיד לאחר המקרה, תעודה רפואית שניתנה יומיים לאחר מכן בה צוינה חבלה נוספת, וכן העובדה שהיה צורך בפניית שוטר אל המתלונן על מנת שישלח את התיעוד הרפואי. לגבי מצלמת אבטחה המצויה במקום, הפנתה לעדות עד ההגנה ברקת אשר אישר כי אינה "מכסה" את כל שטח החניון בו התרחש המקרה. ב"כ המאשימה ביקשה לתת משקל להבדלים בגרסאות הנאשם, אשר בעת חקירתו במשטרה טען כי כל האירוע היה ויכוח מילולי בלבד, בהמשך טען בתגובתו לכתב האישום כי המתלונן דחף אותו ולבסוף העיד בבית המשפט כי אינו זוכר.

4. ב"כ הנאשם פירט סתירות שהתעוררו בגרסאותיו השונות של המתלונן, לרבות במהלך עדותו בבית המשפט, עד שלא שלל כי יתכן ומדובר בהפעלת כח אקראית מצד הנאשם כלפיו. בנוסף, היפנה לפרטים המתייחסים לחבלות הנטענות בגרסת המתלונן ואינם מתיישבים עם ראיות נוספות שהוצגו, דוגמת צילום המתלונן והתעודה הרפואית שהוגשה. באופן דומה לסוגיית האלימות הפיזית, טען ב"כ הנאשם כי אף שאלת האיומים מעלה תהיות כיצד במהלך אירוע אלים שיתף הנאשם את המתלונן לגבי מכירת דירה והשניים אף שוחחו לגבי חשבוננו של הנאשם. ביחס לשאלת מצלמות אבטחה במקום האירוע, טען ב"כ הנאשם כי התרחש מחדל חקירה כשתיעוד מצלמה הנמצאת במקום לא נתפס. לגבי התנהלות הנאשם בעת חקירתו במשטרה וכן בבית המשפט, ביקש לתת דגש ליחסי הכוחות בין המתלונן לנאשם אשר זקוק לסיוע המתלונן מתוקף תפקידו, כפי שעלה מדברי הנאשם. לבסוף, טען ב"כ הנאשם כי העובדה שהמתלונן לא נחקר תחת אזהרה מהווה אכיפה בררנית.

דין והכרעה

5. מדובר באירוע בו שני מעורבים, הנאשם והמתלונן, ללא עדי ראיה נוספים. פרט לעדויותיהם, אותן יש לשקול לגופן, הוצגו ראיות חיצוניות העשויות לאשש את אחת הגרסאות או לכרסם בעצמתה. כפי שיפורט בהמשך, בחינת עדות המתלונן מעוררת קשיים, מעלה הבדלים המגיעים עד כדי סתירות, ומותירה כשלעצמה ספק סביר, המתחזק

בעת בחינת הראיות החיצוניות. יתרה מכך: למעשה, במהלך עדותו בבית המשפט, לא שלל המתלון כי הכח הפיזי שטען כי הנאשם נקט כנגדו, היה אקראי ולא מכוון (עמ' 20 ש-11-9 לפרוט'). לצד זאת, גם בחינת גרסת המתלון מעוררת קשיים לא מובטלים, אף בהתחשב בנסיבות של סיטואציה מלחיצה וחלופי הזמן. המתלון מסר מספר גרסאות: הודעה במשטרה מיד לאחר המקרה, עימות עם הנאשם שלושה ימים לאחר מכן, ועדות בבית המשפט. קיימים פערים משמעותיים בין הגרסאות השונות, אשר אינם ניתנים להסבר של לחץ נפשי או חלופי הזמן מעת האירוע, כפי שיפורט להלן (כל ההדגשות בציטוטים אינן במקור).

6. המתלון העיד כי יצא ממקום עבודתו בסניף הבנק, נכנס אל רכבו בחניון ציבורי "וכשרציתי לסגור את הדלת הייתה התנגדות, הסתכלתי ואז הופיע הנאשם בין הדלת לרכב" (עמ' 4 ש-18 לפרוט'). כשעומת עם גרסתו במשטרה ביום האירוע, לפיה הנאשם "פתח את דלת הרכב", ענה המתלון כי הנאשם ניסה לפתוח את דלת הרכב (עמ' 6 ש-9-3 לפרוט'). בהמשך, שב המתלון וטען כי "סגרתי את הדלת והוא פתח" (עמ' 6 ש-15 לפרוט'), אך גם גרסה זו שונתה מיד על ידי המתלון אשר אמר כי "הוא פתח לי את הדלת תוך כדי שאני סוגר אותה... זה היה תוך כדי סגירת הדלת או יכול להיות שזה היה שנייה אחרי שהדלת נסגרה, התוצאה היא שהנאשם ניסה לפתוח את הדלת" (עמ' 6 ש-21-17 לפרוט').

לגבי השלב הבא, מיד לאחר הופעת הנאשם במקום, העיד המתלון תחילה כי הנאשם פנה אליו באיומים עם הופעתו במקום (עמ' 4 ש-21-18 לפרוט' וכן ת/4 ש-12-8), ורק לאחר מכן החל מאבק פיזי במהלכו ניסה המתלון להדוף את הנאשם והנאשם היכה בו במכת אגרוף בפניו (עמ' 6 ש-26-23 לפרוט'). בהמשך עדותו בבית המשפט, טען כי הנאשם "תקף אותי תוך כדי שהוא אומר שיזיין אותי, שיזיין את המשפחה שלי" (עמ' 10 ש-25-24 לפרוט'). כשעומת עם גרסתו במשטרה לפיה הנאשם איים עליו רק לאחר שהוא ניסה לדחוף את הנאשם, ענה המתלון כי "אולי עוד לא פצה פה אך המעשה הפיזי היה תקיפה לגמרי. התקיפה הייתה בנסיין להיכנס לרכב, במבט של אדם שרוצה לפגוע בך" (עמ' 11 ש-3-1 לפרוט'). כך, בהתאם לגרסה האחרונה, לא מדובר היה באיומים אשר בהמשכם נסיון הדיפת הנאשם ומכת אגרוף מצד הנאשם, או תקיפת המתלון תוך כדי איומים, אלא יתכן כי הנאשם פנה בדברים אל המתלון רק לאחר שזה ניסה לדחוף אותו בשל נסיון הנאשם להיכנס לרכב "במבט של אדם שרוצה לפגוע", ללא כל מילים מקדימות.

אף לגבי הדברים שנאמרו על ידי הנאשם במהלך האירוע, עולות תהיות מגרסאות המתלון: תחילה, בעת עדותו בבית המשפט שב על גרסתו בעימות עם הנאשם במשטרה ולפיה הנאשם אמר לו שאם עוד פעם יעשה לו בעיות עם החשבון הוא יזיין אותו, את אשתו וילדיו, וכן כי הוא יודע שהמתלון גר בכפר יונה, שישב בכלא ושיש לו חיילים (עמ' 4 ש-20-19 לפרוט', ת/4 ש-12-10). בהמשך, כשעומת עם גרסתו בתלונה במשטרה, לפיה הנאשם אמר לו שהוא צריך למכור דירה, הסביר ש"אם דיברנו על חשבון הבנק יכול להיות שזה היה בהקשר לזה. לא דיברנו, הוא אמר שאם עוד פעם אעשה בעיות עם החשבון... הוא יצטרך למכור דירה. לא היה שיח" (עמ' 20 ש-31-27 לפרוט'). מדובר בנתון בעל משקל: אין זה הגיוני כי הנאשם יוסיף פרט של מכירת דירה, זאת באותה מסגרת של איום כללי לפיו אם המתלון "יעשה בעיות" עם חשבון הבנק שלו אז הוא יפגע בו. קיומו של פרט זה מתיישב עם גרסת הנאשם כי דיברו זה עם זה ליד רכב המתלון, וכן עם עדות המתלון אשר הסביר את סוגית האמירה ביחס לדירה בכך ש"אם דיברנו על חשבון הבנק יכול להיות שזה היה בהקשר לזה" (עמ' 20 ש-27 לפרוט'). כאמור, המתלון ציין מיד בהמשך כי כלל לא דיבר עם הנאשם (ראו עוד התייחסויות של המתלון מהן עולה שכלל לא דיבר ולא הגיב לנאשם, בעמ' 13 ש-16-14, עמ' 14 ש-33-23 לפרוט'). יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שתגובתו הראשונית של המתלון בעדותו

בית המשפט ביחס לדבריו במשטרה, היתה שונה. בנוסף, על אף שהמתלון ציין בעדותו בבית המשפט פרטים רבים אותם טען כי הנאשם אמר לו באירוע, פרט חריג זה של מכירת דירה כלל לא הוזכר על ידו עד שעומת איתו באמצעות ב"כ הנאשם, על כל הבעייתיות הנובעת מכך. זאת ועוד: חיזוק נוסף לכך שהמתלון שוחח עם הנאשם ולא שמר על שתיקה, עולה מעדות המתלון בבית המשפט כי לאחר איומי הנאשם ובטרם היכה בו במכת אגרוף, "**אני מנסה להדוף, לשאול במה מדובר מה קרה**" (עמ' 4 ש-23 לפרוט'). גרסת המתלון כי לא דיבר עם הנאשם וכלל לא פנה אליו במילים, אף שידע כי מדובר בלקוח של הבנק (עמ' 9 ש-32 לפרוט'), אינה סבירה ואינה הגיונית בנסיבות המקרה (ראו התייחסותו בעמ' 10 ש-18 לפרוט').

7. אופי הפעלת הכח הפיזי על ידי הנאשם, זכה למספר גרסאות מצד המתלון. תחילה, בעימות שנערך בתחנת המשטרה, תיאר המתלון כי לאחר שהנאשם ניגש אליו ואיים, "**נתן לי אגרוף בפנים והלך. אני בזמן הזה יושב ברכב, נעלתי את האוטו. והוא התרחק...**" (ת/4 ש-13-14). בגרסה זו בעימות שנערך במשטרה, לא ציין המתלון פעולה פיזית כלשהי על ידו. בעדותו בבית המשפט, הוסיף המתלון גרסה מתפתחת לגבי הכח הפיזי אותו הפעיל בעצמו כנגד הנאשם, עוד בטרם הנאשם יצר מגע פיזי איתו. תחילה, העיד כי ניסה להדוף את הנאשם אשר החזיק בכח את דלת הרכב ו"**נוצר איזשהו מאבק שאני מנסה לדחוף אותו מחוץ לרכב והוא מנסה לתפוס אותי או לא יודע מה**" (עמ' 4 ש-25-26 לפרוט'). בהמשך, אישר בעדותו דברים שעלו בהודעתו במשטרה, כי ניסה מספר פעמים לסגור בעוצמה את דלת הרכב, בעוד הנאשם עמד בפתח באופן בו הדלת פגעה מספר פעמים בגופו (עמ' 7 ש-13 - עמ' 8 ש-8 לפרוט'). בנוסף, אישר המתלון כי אף אחז בזרועו של הנאשם ודחף אותו (עמ' 7 ש-13-18, עמ' 8 ש-27-29, עמ' 9 ש-11-8 לפרוט'). על אף שטען כי הנאשם ניסה לתקוף אותו, לא הצליח המתלון להבהיר מהן הפעולות הפיזיות בהן נקט הנאשם אשר הביאו אותו להפעלת כח כנגדו. הסברי המתלון היו כי הנאשם עמד בפתח רכבו ואיים שיפעל כנגדו ככל שיפגע בחשבון הבנק שלו או כי ניסה להיכנס לרכב בטרם אים אך במבט של אדם הרוצה לפגוע (עמ' 11 ש-3 לפרוט'). ב"כ הנאשם ביקש לברר, מספר פעמים, מה בדיוק גרם לפעולתו הפיזית של המתלון כלפי הנאשם, אך התשובה היחידה שהתקבלה היא כי הנאשם ניסה להיכנס לרכב (עמ' 8 ש-24-33, עמ' 11 ש-30, עמ' 12 ש-7, 18-19, 32 לפרוט'). כשעומת עם הודעתו במשטרה, לפיה איומי הנאשם נאמרו לאחר שדחף אותו ואת מכת האגרוף נתן הנאשם רק לאחר שהמתלון סגר עליו את דלת הרכב, התייחס המתלון לנסיין הנאשם להיכנס לרכבו כתקיפה: "**אולי עוד לא פצה פה אך המעשה הפיזי היה תקיפה לגמרי. התקיפה הייתה בנסיין להיכנס לרכב, במבט של אדם שרוצה לפגוע בך**" (עמ' 11 ש-3-1 לפרוט'); "**לא חשבתי שאני מותקף, הותקפתי, בן אדם מנסה להיכנס לרכב שלי זה לא נעשה שום צורה שאפשר לפרש אותה אחרת**" (עמ' 12 ש-4-5 לפרוט').

המתלון הדגיש כי פעל פיזית בשל אחיזת דלת רכבו על ידי הנאשם, אליה התייחס כמעשה הדורש הגנה עצמית:

"...אני חייב להגיד שלא היד הבהילה אותי אלא שאדם תופס לי את דלת הרכב בזמן שאני מנסה לסגור את הדלת.
ש. אתה אומר לי למעשה דבר כזה, אתה דוחף אותו, אתה מטיח בו את הדלת, אתה תופס לו את הזרוע ומה שהוא עושה בתגובה זה מאיים עלייך ונותן לך מכה אחת?
ת. קודם כל אני לא התוקף, אני לא מטיח אותו ולא דופק את הדלת, אני מנסה להגן על עצמי מפני אדם שתוקף אותי.
ש. אתה עושה לו את כל הדברים האלה?

ת. אני לא עושה לו את הדברים האלה, אני מנסה להגן על עצמי.
אני מנסה להגן על עצמי. קודם כל הוא תפס לי את הדלת ורק אז... (עמ' 13 ש-13-5 לפרוט').

כך, בהתאם לגרסתו המתפתחת של המתלונן, בעקבות פעולת הנאשם אשר אחז בדלת רכבו ולא אפשר לו לסגור אותה, סגר המתלונן בעוצמה את דלת הרכב מספר פעמים על גוף הנאשם, אחז בזרועו ודחף אותו, כל זאת בטרם הנאשם איים עליו, בטרם היכה בו מכת אגרוף ובלא שנגע בו.

ספק אם גרסה זו מבססת עבירת תקיפה מצד הנאשם, כאשר נסיבות שכאלה מחייבות בחינת הגנה עצמית מצד הנאשם, אולם לא ניתן לקבוע כי גרסה זו משקפת את שאירע, מעבר לכל ספק סביר. כאמור, מדובר בגרסה שלישית לאירוע: גרסת המתלונן בעימות, לפיה הנאשם פשוט איים, היכה מכת אגרוף והלך; גרסת המתלונן בחקירתו הראשית בבית המשפט לפיה הנאשם איים, אחז בדלת הרכב, **"נוצר איזשהו מאבק שאני מנסה לדחוף אותו מחוץ לרכב והוא מנסה לתפוס אותי או לא יודע מה. אחרי כמה שניות הוא פשוט נתן לי אגרוף בפנים והלך"** (עמ' 4 ש-26-25 לפרוט'); גרסת המתלונן בחקירתו הנגדית בבית המשפט לגבי אחיזת הנאשם בדלת הרכב, הטחת הדלת בעוצמה מספר פעמים על גופו, אחיזה בזרועו ודחיפתו, אימים רק בשלב זה ומכת אגרוף בפני המתלונן.

8. גרסתו המתפתחת של המתלונן בבית המשפט, העלתה ספק סביר הנובע ישירות אף מדבריו שלו, ביחס לכוונת הנאשם בעת המגע הפיזי ביניהם:

"ש. אתה מתאר פה מצב שאתה מנסה לסגור את הדלת, להוציא אותו החוצה, יש דינמיקה ביניכם, יכול להיות שהמכה היא אקראית ולא מכוונת?
ת. אני לא יודע"
(עמ' 20 ש-11-9 לפרוט').

כאשר המתלונן בעצמו אינו יודע האם הנאשם התכוון לתקוף אותו או שמא המכה היתה אקראית ולא מכוונת, הרי אף בהתאם לגרסתו שלו קיים ספק סביר העומד לזכות הנאשם.

9. יש לבחון את השפעת מספר ראיות חיצוניות על משקל עדות המתלונן. המתלונן טען כי ספג מהלומת אגרוף, מכה חזקה ישירה לאזור עין שמאל (עמ' 16 ש-33 - עמ' 17 ש-9 לפרוט') והאף (עמ' 18 ש-19 לפרוט'). מיד לאחר האירוע, נסע המתלונן לתחנת המשטרה, שם צולם (ת/1) והחוקר ציין כי **"האף נפוח טיפה"** (עמ' 32 ש-28 לפרוט'). על אף שהחבלה נגרמה לכאורה בצד שמאל, עיון בצילום מעלה כי המתלונן היפנה את צד ימין של פניו אל עבר המצלמה והביט אל המצלם לכיוון ימין, פעולה המעוררת תהיה בהתחשב בטענה כי החבלה היא בצד שמאל.

המתלונן אישר בעת עדותו, כי יומיים לאחר האירוע לא היתה נפיחות ולכן אינה מצוינת בתעודה הרפואית (עמ' 18 ש-19 לפרוט'). בבית המשפט, לאחר שלא נראה כל הבדל בין צורת אפו במעמד העדות לזו שבצילום מיום האירוע, המועד בו החוקר ציין שהבחין בנפיחות מסוימת, נשאל המתלונן על ידי בית המשפט מדוע לא ניתן לראות את החבלה והשיב **"כי היא הייתה בצד השני"** (עמ' 17 ש-16 לפרוט'). אף שהצילום בוצע מצידו הימני של המתלונן, זווית הצילום מאפשרת בהחלט לראות נפיחות אף בצד שמאל עד כדי שניתן להבחין בעינו השמאלית של המתלונן, ואולם לא ניתן

להבחין בנפישות מיוחדת בצילום. כך, למעשה לא ניתן להבחין בתיעוד מיום האירוע בנפישות הנטענת, אשר לדברי המתלון כבר לא היתה קיימת יומיים לאחר מכן.

בדיקה רפואית שעבר המתלון יומיים לאחר האירוע, מצאה המטומה מתחת לעין שמאל. עורך התעודה הרפואית (ת/5) ד"ר אבירן, אישר בעדותו בבית המשפט כי "**ברגע הפגיעה העור מתחיל להאדים**", אזור העין הוא אזור רגיש יחסית, וכן כי סביר שחבורה פשוטה אמורה להגיע לשיא גודלה כבר ביום הראשון (עמ' 27 ש-18-11 לפרוט'). עיון בצילום המתלון בתחנת המשטרה מיום האירוע (ת/1), אינו מצביע על שינוי כלשהו בצבע העור מתחת לעינו השמאלית.

יש לציין, כי ראיות אלה אינן מצביעות על כך שלמתלון לא נגרמה כל חבלה ביום האירוע, אולם בשל הקשיים שפורטו לעיל - אינן מחזקות את אחת מגרסאות המתלון.

10. ראיות מסוימות עשויות היו לסייע לבחון את גרסת המתלון ולקבוע את המשקל שיש לתת לה, כולן ראיות שהיו לכאורה בידיו ובשליטתו, אולם אלה לא הוצגו בבית המשפט בשל התנהלותו. לא ניתן להתעלם ממשקלם המצטבר של חוסרים ראיתיים אלה המוסיפים ומכרסמים במשקל עדותו:

- המתלון מסר במהלך עדותו בבית המשפט, פרטים המתייחסים לעדים פוטנציאליים אשר שמעו מפיו על שהתרחש מיד בסמוך לאירוע ובטרם הגיע לתחנת המשטרה: "**עובדת הסניף יצאה איתי יחד וחשבתי שראתה את הדברים אז התקשרתי קודם אליה ואז התקשרתי לאשתי. זה היה תוך כדי נסיעה לתחנת המשטרה**" (עמ' 13 ש-22-23 לפרוט'). פרטים אלה עלו לראשונה בעת עדות הנאשם בבית המשפט, ולפיכך לא הוצגו גרסאות אותן עדות שהיה בכוחן לבסס או לכרסם בעוצמת אחת מגרסאות המתלון, הן ביחס לתיאורו את האירוע מיד לאחריו והן לגבי מצבו הנפשי.
- במהלך העימות בתחנת המשטרה, העיד המתלון כי בעת שהנאשם הגיע אל הרכב המתלון בעצמו ישב בתוכו והיה בעיצומה של שיחת טלפון (ת/4 ש-32). ככל שהמתלון היה מוסר פרטים של האדם איתו שוחח, ניתן היה לברר האם אותו אדם שמע דבר מה ולכל הפחות מה אמר לו המתלון בעת שהתפתח האירוע האלים במקום, באופן מפתיע, במהלך שיחת הטלפון.
- ראייה נוספת שיכולה היתה לסייע בברור העובדות, קשורה לנזק אשר נגרם לדברי המתלון לדלת הרכב, כפי שטען בעימות: "**אני רוצה להוסיף שדלת הרכב התעקמה כתוצאה מהדבר הזה ואפשר לראות את זה**" (ת/4 ש-33-34). כשנשאל בבית המשפט מדוע לא הציג דו"ח תיקון של דלת הרכב, ענה כי הדבר לא הצריך תיקון. ב"כ הנאשם התקשה לקבל כי המתלון לא תיקן דלת רכב שהתעקמה, ובתגובה חזר בו המתלון ומזער את מידת הנזק שנגרם: "**ש. אז התעקמה הדלת או לא? ת. התעקמה מעט, לא התעקמה, פשוט היה טיפה קשה יותר לסגור אותה**" (עמ' 15 ש-23 לפרוט').
- כפי שעלה במהלך פרשת ההגנה, בחניון בו התרחש האירוע נמצאת מצלמת אבטחה של סניף "פיצה האט" אשר היתה במקום אף במועד הרלוונטי (עדות שחר ברקת, נ/1 א-ג), נ/2). לא ניתן לקבוע האם מצלמה זו תיעדה את האירוע הנדון או אם ניתן היה לקלוט באמצעותה את המיקום המדויק בו התרחש. יחד עם זאת, העובדה שדבר קיומה הבולט בצמוד לחניון נעלם מעיני המתלון אשר בדק סוגיה זו (ת/6), מוסיפה לסימני השאלה הרבים שפורטו עד כה.

11. הקשיים שפורטו לעיל, מותירים לכל הפחות ספק סביר, מבוסס ומשמעותי. ספק זה נותר לגבי כל עדות המתלונן, בין אם ביחס לאלימות הפיזית ובין אם האלימות המילולית, זאת כאשר הנאשם הכחיש את כל העבירות המיוחסות לו. איני מקבל את טענת ב"כ המאשימה, כי יש לתת משקל להבדלים בין גרסת הנאשם בעת חקירתו במשטרה לעומת גרסתו בבית המשפט. ניתן בהחלט להתרשם מחקירת הנאשם במשטרה ומהעימות שנערך בינו לבין המתלונן, כי הנאשם ביקש להמעיט בממדי האירוע לעומת גרסת המתלונן, בין היתר בהתחשב ביחסי הכוחות בין השניים. יש לזכור כי המתלונן שימש כסגן מנהל סניף הבנק בו התנהל חשבוננו של הנאשם, אשר היה זקוק לסיוע הבנק. גם אם ניתן היה משקל מסוים להבדלים שבין טענה לגבי ויכוח בלבד (גרסתו במשטרה), לבין טענה שהמתלונן דחף אותו (מענה הנאשם לכתב האישום בבית המשפט) או קושי לזכור פרטים (עדות הנאשם בבית המשפט), הרי שאין במשקל קשיים והבדלים אלה כדי להסיר את הספק הסביר והמבוסס שנותר לגבי המיוחס לו.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, י"ח אייר תש"פ, 12 במאי 2020, במעמד הצדדים